

A farkánál tovább nem látó rímkovács

*Woytila úr, az a gondom,
hogyha Ön hazánkba jön,
költésesebb lesz a kondom,
s kétségesebb az öröm.
Ön mint szex-specialista,
megmondja, mit nem szabad –
készen a tilalmi lista –
s behúzom a farkamat.*

Íme, ez a kis verselmény, mellyel szerzője, **Eörsi István**, a pápalátogatás idején kirukkolt. Nem jobb és nem rosszabb, mint **E. I.** korábbi irodalmi ténykedése, de most nem erről szeretnék beszélni.

Ami engem megdöbbsent, az a gyűlölet, mely sugárzik e sorokból. Kit gyűlöl tehát **E. I.** (és a többi, mert még sok illet tudnék idézni): Öszentiségét, „Woytila urat”, ahogy ő fogalmaz? Aligha, hisz milyen közös élménye lehet két ilyen rendkívül külön úton járó embernek? Azt az eszmét, amit a pápa képvisel? Normális ésszel ugyan mi kifogásolnivaló lehet egy valláson: a szeretet, a megbékélés és az egymás iránti tolerancia tanán?

Nos, akkor kit gyűlöl **E. I.**? Megmondom: azokat, akik követik a Szentatyát! Azokat, akik sosem hittek a marxizmus-leninizmusban, vagy most ennek hatására távolodnak el tőle. Azokat, akik még tudnak hinni – és tenni – hazájukért, azokat, akik nem hajlandók **E. I.** és eszmetársai „egy igaz tanát” vallani (a mindig éppen aktuális „izmust”), ezzel hatalomra segíteni őket.

Már a választások óta megdöbbsent az a gyűlölet-hullám, ami ellepi ezt az országot. A gyűlöletnek is lehetnek fokozatai, de ez öngyilkos, minden ésszerűséget felrúgó, sehová sem vezető út. A demokratikus választásoknak mindig voltak/lesznek győztesei és vesztesei. Míg a választás tart, a küzdelem éles, de utána ki-ki a helyén (kormányban vagy ellenzékben) hozzálát az ország dolgainak intézéséhez. De mit kezdünk azokkal, akik telekürtölik a világot a magyar antiszemitizmussal, lehorthystázzák, lefasisztázzák a hatalomra kerültekét? Keresztény kurzusról szavalnak, nacionalizmussal, sovinizmussal, irredentizmussal, diktatúrára való törekvéssel vádolják a kormányt. Ügyeket kreálnak a nemzetközi sajtó számára: Andrásfalvy-ügy, Jeszenszky-ügy, Hának Katalin-ügy, hordó-ügy, kalasnyikov-ügy és még sorolhatnám. Akik ezen örültség ellen szót emelnek itthon és külföldön, leantiszemitáztatnak, csak példaképpen: Benedek István, Csengey Dénes, Csoóri Sándor, Csurka István csak az abc elejéről.

De az Istenért: kinek jó ez? Mit hoz az országnak? Mennyivel növeli a kilábalásunk esélyeit? Mennyi működő tőkét hoz? Mennyivel emeli országunk presztízsét? S ha nem, akkor kiknek az érdekeit képviselik ezek a hölgyek és urak?

A belső küzdelmekkel minden demokratikus gondolkodó ember egyetért. De ez nem su-

gározhat ki pozícióinkat veszélyeztetve! Ugyan, milyen kielégülést érezhet az az ellenzéki politikus, aki a „lélekben 15 millió magyar” miniszterelnöki szűzbeszéd általa is kiforgatott félreértelmességét hallja a csetnikektől, vatrásoktól és matyásoktól? Milyen örömet okoz liberális politikusoknak az Újvidéki tévében – a szerb kommunisták egyik szellemi fellegvárában és propaganda fészkeében – Thürmer Gyulával karöltve irredentázni, horthystázni a hivatalos magyar kormányt? Miközben a szemünk láttára pusztá életüket mentve futnak hozzánk magyarok, horvátok és egyéb népek.

*

Ha külföldi újságíró interjút kér, boldog mosollyal, önfeledten heverészve, egymásnak adva a szócsokokat fröcsögnek, utálkoznak, gyűlölködnek. Farigcsálják a képet. Íme: parlagi, mucsai, elmaradott. Bennszülött törzsek piros-fehér-zöld zászlómágiára, keresztény kurzust képviselő papjaik vezényletével, a szomszédos országok szuverenitására törve a Szent Korona-bálvánnyal ropják a csárdást a majdani antiszemita pogromok örömtüzénél.

Kétségeim vannak. Mi csakugyan egyazon országban élünk? Tisztában vannak ezek a hölgyek, urak azokkal a fogalmakkal, amikkel dobálóznak? Tisztában vannak azzal, hogy azt a csónakot lékelgetik, amiben együtt utazunk? Meg akarják ismerni a nacionalizmust, miért nem mennek Szentlászlóra vagy Kórogyra? Meg akarják ismerni az etnikai, vallási, nemzeti kisebbségek hátrányos helyzetét? Nosza, menjenek Romániába!

Balaskó Jenő már a *Mosolypulni*-ban és folytatásaiban tollhegyre tűzte a Pulitzer-díjért taposó lózolitikát és repdeső európeereket. Ott vonaglanak, öklendeznek. Szerintem ezek csak gyalogok, parasztok a nagy sakkasztalon, miként paraszt a pápalátogatás okán – hajlott kora ellenére – a farkánál (elnézést, ő írta!) tovább nem látó rímkovács **E. I.** is. Feladatuk a szenny felkavarása, az állóvizek iszaposítása, a patakok szennyfolyammá alakítása, s e kétes haboknál a hatalomvágy sóvár viszketegeit hatalomra segíteni. Az „ellenségem ellensége a barátom” elve, a „mind egy milyen áron, csak bukjon a kormány” teljesen elhomályosítja a tudatukat.

Csakhogy ebben az évszázadban ez már harmadszor kerül műsorra. Ugyanezekkel a szlogenekkel, ugyanilyen senki által világosan nem érthető izmusokkal már találkoztunk. Kun Béla és Rákosi Mátyás esetében. **MAGYAR VIGYÁZZ! MÁR VAN VESZTENIVALÓNK, HA MÁS NEM, DE NEHEZEN KIVÍVOTT DEMOKRÁCIÁNK ÉS SZABADSÁGUNK!**

Gáspár Ákos